

– Száz méter múlva az útelágazódásnál forduljon balra – csilingel vidám sztyuárdesz hangján a navi, mire én teljes lelki nyugalommal jobbra fordulok. Balkezességem az életem egyik első traumája (a születéskori, kishíján fekáliába való fulladásom mellett), tekintve, hogy a föld nevű bolygót az emberi népesség kilencven százalékát kitevő jobbkezesekre szabták. Az a gyanúm, hogy az ezen feltételezésemet igazoló tényleges instanciák (mint például az óvodai papírvágó olló, a dugóhúzó, a krumplihámozó és egyéb szűrő-vágó szerszámok használatára való relatív képtelenségem) csak a jéghegy csúcsát birizgálják és a mindennapi életet észrevétlenül és orvul hálózzák be a dédnagyanyám által ráadásul még csúnya kezeseknek is titulált egyedekre leselkedő veszélyek és nyilvános röhejkeltő helyzeteket indukáló nehézségek, jelenleg kiváltképpen az, hogy még a húszas éveim elejére sem sikerült egyértelműen eldöntenem azt, hogy melyik a jobb és melyik a bal kezem. Egy idő után persze feltűnik a mostani tévedésem, szerencsére csak röpke százötven kilométert kell kerülnöm és már vissza is térhetek az autópálya helyes útszakaszára, de mit nekem ez a kis adminisztratív viszontagság, amikor útban vagyok Benjámin felé.

– Ön túllépte a sebességhatárt – figyelmeztet a navi, amikor az elkerülőút valamiféle emberlakta településre visz. Nem mintha a friss jogsimmal és a szüleimtől kölcsönkért autóval feltétlenül száguldozni szerettem volna, de az sem túlzottan a kedvemre való, hogy a pár düledező házzal szegélyezett, egyetlen utcából álló porfészekben szemmel láthatólag a hókotrás művészetét még hobbi szinten sem műveli senki, így az egyébként fél perc alatt megtehető útszakaszon előreláthatólag több mint valószínű, hogy órákat fogok araszolni. És még szerencsésnek is mondhatom magam, hogy sikerült időben lefékezniem, mielőtt hátulról beléapplikálódtna az előttem haladó, „FRICI KING 001” rendszámú luxusterepjáróba, amelyet (legalábbis amennyire azt az iménti dudálva és villogva előzése során megfigyelhettem) egy kopasz, gumiarcú, csöppet sem bizalomgerjesztő figura vezet, akiről feltételezem, hogy rázós közlekedési helyzetekben nemcsak az orra alatt vagy a letekert ablakon át anyázik, de ki is száll és akkor nekem lóttek.

Így, miközben az ezerhatszáz köbcentis motorban megbúvó mintegy száztíz szilaj, de a jelenlegi araszolás közepette leginkább ijedősen reszkető telivér fölött ücsörgök a bakon és az út kétoldalán magasodó hófalakat nézem, csak arra tudok gondolni, hogy a világ egyik, de talán a legszebb dolga télen szerelmesnek lenni. Olyan, mintha csak tegnap lett volna az a füllelt nyári nap,

amikor Benjámint a megvadult hullámok tetején suhanva, halált megvető bátorsággal mentett meg a vízbefúlás és / vagy a különböző víziszörnyek általi felfaladás okozta kínhaláltól (legalábbis abban a pillanatban ez mindenképp így tűnt fel) és lám, most már eddigi életem folyamán huszadszorra, az ízlésemnek némiképp korán, de megérkezett a tél és megint olyan, mintha most találkoznánk először, mintha a fehér szőrmebundámból (amelyre tavaly karácsonykor sunyi módon ráélvezett egy bokorból kipattanó hajléktalan a parkban) kipárolgó lágy parfümillat nem a tavalyi önmagamtól származna és mintha még soha nem láttam volna a világot vidáman sisteregni a mínusz öt fokos levegő és a hirtelen fellelt paraszthajszálon függeszkedő lélek forróságának összecsapása nyomán feltörő göndör párában ...

– Mocskos geci parasztok, hogy csapkodná ki a szívüket a véreses istenfazsa! – kiáltja pusztába „FRICI KING 001” panaszosan a lehúzott ablakon keresztül nem teljesen alaptalan frusztrációját (amely tevékenységet őszintén remélem, hogy kiszállás semmiképpen nem fog követni), ezzel félbeszakítva töprengéseimet. De már amúgy sem lenne sokkal több időm a havon, az életem, a szerelmen és ezek konstellációján elmélkedni, mivel csodával határos módon megindul a kocsisor, „FRICI KING 001” motorjában több tucat ménesnyi, vörös szemű, habzó szájú csatalóval, míg az enyémben hozzá képest maroknyi, de keccses, fekete csikóval.

– Száz méter múlva az útelágazódásnál forduljon jobbra – adja tudtomra a naviban székelő sztyuárdesz, én pedig megkönnyebbülve indexelek abba az irányban, amelyik kezem csuklójára az imént egy hajgumit húztam jelzésül és ezúttal végre tényleg rátérek a helyes útra. Időközben a jókora, bíborrózsaszín napkorong, pont, mint a népszerű oroszlanos rajzfilm nyitójelenetében, félig már a sárgásan izzó horizont alá bukik, kísérteties ragyogásba burkolva a büszke birtokot. Az autómagnóban felhangzik egy igazán különleges, nincs-miért-aggódnikispofa-ügyis-minden-mindegy típusú szám és én hirtelen ötlettől vezérelve tövig nyomom a gázt. Miközben felzúg a motor, örült szélkakasként pörög a fordulatszám mérő és az autópálya mellett elszórtan kókadozó egy-két fa sziluettje, akár egy impresszionista festményen, elmosódva süvít el mellettem, egyszer csak az ölemben kezdem érezni az alattam vágató lovak emberfeletti erejét. Felhevült bőrük szénával keveredett, édes illata az orromba tolul, látom magam előtt, ahogyan fiatal testükben valamennyi izom megfeszül, izzadságtól csatakos nyakukon kidagadnak az inak, fényes fekete szőrük összeborzolódik, szívük, mintha ragyogó szemükben verne egyre hevesebben és hevesebben ... és eszembe jut Benjámint hollószárny tekintete és haja, a titokzatos fekete erdő, amelynek mélyén ki tudja, hányszor bolyongtam már, és amelyet most egyszerre markolok és járok be, miközben alattam száztíz fekete ló dübörög öles, királyi lépteikkel kaszabolva a távolságot attól ... a ... ponttól ... ahová ... mindjárt ... el ... is ... juu...t...oook .... ééééééss....

– Ön kritikusan túllépte a sebességhatárt – tudósít a navi a helyzethez képest meglehetősen szárazon, pont, amikor a kilométeróra eléri a kétszázat, amely bejelentés engem vajmi kevéssé érdekel, ugyanis épp ekkor válok eggyé a lovakkal, Benjáminnal és az ölemben ütemesen lüktető, időközben ugyancsak feketébe csavarodott világgal, miközben az éjszaka puha köpenye beburkol és már komótosan el is indulnék kifelé a titokzatos erdőből, amikor... egy bőhőmnagy teherautó halad el mellettem, talán egy milliméter sincs a két jármű oldala között... és ekkor észreveszem, hogy egészen eddig teljesen kivilágítatlanul, a többi autó számára tökéletesen láthatatlanul közlekedtem a pályán. Bár a testem immár az utólagos halálfélelemtől reszket tovább, mégiscsak megkönnyebbülök, hiszen, legalábbis ezúttal, megúsztam, hogy én legyek az, aki, élesben teszti Olgika elméletét, amely szerint, ha a gyönyör a kis halál, akkor a tényleges vég az maga a fantasztikus, orgazmikus csúcstűzijáték.

– Heló – hallatsz egy enervált hang az autó kihangosítójából. A tény, hogy felhívott nyolcszáz-tizenhármas, aki a telefonálástól talán még az embereknél is egy fokkal jobban undorodik, még jobban megrémít, mint az iménti incidens.

– Beszárás... a lufiember haldoklik – mondja tettetett közönnyel, amelyben nyomban felismerni vélem a palástolni igyekezett irigységet. A lufiember egyébiránt egyik évfolyamtársunk, akinek saját bevallása szerint abban merül ki élete egyetlen és legnagyobb tragédiája, hogy galád embertársai minduntalan, akár egy héliummal telt luftballont, lerángatják az égből, ráadásul pitiáner szarságok ürügyén (és számára minden annak minősül, ami nem közvetlenül a létezés ontológiai értelemben vett céljára vonatkozik és / vagy nem mutat azzal direkt összefüggést), ahelyett, hogy hagynák végleg távozni a sztratoszférába.

– Nos, úgy döntött, hogy a kezébe veszi az irányítást – válaszolja nyolcszáz-tizenhármas a kérdésemre.

– Csak hát a szaros sztratoszféra nem a magasföldszinti lakása előtti aszfalton található, így csak jól összetörte magát az idióta... – teszi hozzá kárörvendően.

– Egyébként jól vagy? – próbálom a beszélgetést rövidre zárni, mert én jelen pillanatban még nem kívánok a sztratoszférába távozni és az iméntiek rávilágítottak arra a szomorú tényre, hogy a jogsim kiváltása óta eltelt időnél már csak a vezetési tapasztalatom kevesebb. – Tervezel valamit ma estére?

– Nem – feleli nyolcszáz-tizenhármas kurtán.

– Akkor kirándulj egyet holnap – vetem fel invenciózusan, de már a mondat közepén megbánom.

– Nagy szart! – üvölti a maga kecses stílusában. – Házak, fák, tó, hegy, templom, bla-bla... szaros tereptárgyak, mindenhol ugyanúgy vannak és ezerszer láttam már mindet.

– Jól van, akkor jó... semmit sem csinálást.

– Kösz! – válaszolja hálásan. – Aztán csak szard le az úszómestert, azt a szaros Bendegúzt – teszi még hozzá egykedvűen, mielőtt bontja a vonalat.

– Úticélja ötszáz méter múlva balra található – csilingeli, velem ellentétben még így az éjszaka közepén is frissen és üdén a sztyui, miután már a tizedik isten háta mögötti hegyi falut csodálhattam meg a hozzá tartozó, négyzetmilliméterre pontosan megegyező templommal és az odavezető körforgalommal együtt (darabonként kétszer, oda-vissza, mivel időközben újból sikerült eltévednem). Ekkorra már a belső szerveim vadul lifteznek, egyszer a torkomban, másszor az altestemben érzem csöppet sem visszafogott zakatolásukat. Mielőtt behajtanék a célobjektum parkolójába, kiállok egy buszmegállóba és a gyér plafonvilágítás mellett ellenőrzöm az autótükörben, hogy nincs-e emigrációba vonult szemöldökszálam, nem kenődött-e el a sminkem (a horrorfilmes pandaszemeket kiváltképp szeretném elkerülni), nem rúzsos-e a fogam, megfelelők-e az arckontúrjaim, a lakk megtartotta-e a frizurámat és amikor a gyakorlatsor elfogadható eredménnyel zárul, felteszek a fülem mögé, a csuklómra és a hajamra némi parfümöt, mentolos sprét fújok a számba, kipiszkálom a körömöm alól a koszt, megigazítom a fülbevalómat, bekenem extra szűz olívaolajat tartalmazó krémmel a kezem, majd abban a boldog tudatban, hogy ha ezeregy módon lehet elcseszni egy ígéretesen induló kapcsolatot, én legalább már csak ezret követhetek el, elhajtok a luxushotel irányába.

– Úticélja pont Ön előtt helyezkedik el – hangzik fel a várva várt mondat és ekkor megpillantom a hotel előtt sorakozó lámpák fényében az arcot, amelynél még soha nem láttam és el sem tudnék képzelni varázslatosabbat. Akár a filmekben, először csak az egyik, szűk farmerbe és combszimbába bújtatott lábammal lépek ki az autóból, majd egyetlen kecsesnek szánt mozdulattal egészen kiemelkedem, miközben (legalábbis egy valamire való film noir stílusú filmben így kellene, hogy történjék) az imbolygó lámpafényben felsejlik szikrázó fehér szőrmebundám és a sápadt arcomból kivilágló, vörösre rúzsosított szám. Benjámint enyhén felborzolt, dús, fekete hajával, tökéletesen szabott kabátjában és ... kinyúlt, fosszínú melegítőnadrágjában (ez utóbbit nyilván megütődnek, ha nem tudnám, hogy egy igazi sportemberrel van dolgom) megindul felém.

– Nem azt mondtad, hogy tudsz vezetni? – mondja szemrehányón, miközben az óráját kocogtatja. Igaz, hogy kerek öt órát késtem a megbeszélte időponthoz képest, de ennél romantikusabb nyitómondatot is el tudtam volna képzelni, ami azt illeti, mégis, aggodalomra semmi ok, hiszen...

– Csodálkozom, hogy ennyi madárfosz alól egyáltalán kiláttál a szélvédőn... – tetézi a helyzetet.

Végignézek az autón és valamiféle rejtélyes okból kifolyólag valóban meglehetősen zavarbaejtő mennyiségű, feltételezhetően különféle szárnyas fenevadaktól származó exkrementum borítja a karosszériát (és főként az ablaküveget), de én ezt teljességgel figyelmen kívül hagytam, hiszen számomra a szélvédő mindaddig kizárólag arra szolgált, hogy azon keresztül követhessem nyomon, amint viszontagságoktól egyáltalán nem mentes utam során, ugyan a tervezettnél lassabban, de mégis egyre feltartóztathatatlansággal csökkent a Benjámint

és köztem elterülő távolság (amelyhez viszonyítva ugyanakkor exponenciálisan nőtt a gyomromban székelő, kezdetben idillien szelíd majd az idő előrehaladtával leginkább repülő tasmán ördögökké transzformálódó pillangók szárnycspásainak intenzitása). És ebben a pillanatban eszembe jut a többi galádság is, minthogy elfelejtettem letörölni a rendszerfal kamufém felületéről az ujjlenyomatokat, a pohártartóban a pár hete kiömlött karamellás tejital odaszáradt nyomai éktelenkednek, sőt, az autós szemetest sem ürítettem ki, mielőtt elindultam, nem beszélve a csomagtartóról, amiben a bőröndjeim és a különféle egzotikus holmik (köztük a piros, féltangás bikinit) tartalmazó, random módon egymásra hányt szatyrok valamiféle modern művészeti installációt képeznek. De nem értem, miért kellene efféle földi hívságokkal foglalkoznom, amikor szerelmes vagyok, ráadásul télen. Még az is meglehet, hogy távoli rokonságban állok a lufiemberrel...

– Bébi, egy dolog nem változik... – méreget kendőzetlenül Benjámint, a megszokott hollók helyett ezúttal leginkább keselyűszárnyak módjára verdeső, de továbbra is földig érő pillákkal, amikor a hotel recepció pultjánál leveszem a kabátom – ez az örületes hátsó – súgja a fülembé, majd nyomban a tettek mezejére lép (már amennyire a recepció melletti bárban ücsörgő nyuggerék jelenléte ezt megengedi) – és ezzel helyre is áll a világ rendje.

– Köszönöm, hogy ilyen figyelmes vagy, de elmegyek majd a lakosztályban, nem szükséges miattam külön beugrani a mosdóba – mondom előzékenyen, de azért némiképp mégis gyanakodva, amikor a jókora, „S” alakú bársonykanapékkal berendezett és a plafonról mélyen lecsüngő, megannyi rózsaarany gömblámpa selymes fényébe burkolt, puccos lobbint keresztülvágva egy meglehetősen lepukkant folyosón találjuk magunkat.

– Pszt! Még felébreszted őket!

– Kiket?

– A többieket. Nem mindenki olyan szerencsés, mint én, hogy holnap nem kell dolgoznia.

– Mégis... – kérdezem zavartan – miért kellene holnap dolgoznia a luxushotel többi vendégének?

– Bébi... – vigyorog idétlenül, miközben a tarkóját vakargatja, majd rövid hatásszünet után kinyögi, hogy a „wellness hotel lakosztályának elfoglalása” alatt igazából azt kellene értenem, hogy két éjszakára meghúzódhatok a fapados szobából és még annál is sokkal fapadosabb fürdőszobából álló, félszemélyes ágygal felszerelt, a hotel személyzetének fenntartott szárnyban elhelyezkedő szolgálati apartmanjában. Benjámint ugyanis telente, amikor nincs szükség arra, hogy a vízimentő szolgálat áldozatos munkatársai a hazai vizek biztonsága felett őrködjenek, különböző isten háta mögötti hegyi falvakban haknizgat, mint fedett uszodai szakértő (amely természetesen semmi szín alatt sem összekeverendő a közönséges úszómesteri minőséggel).

– Foglald helyet, bébi – mutat a félszemélyes ágyat leszámítva a szoba egyetlen berendezési tárgyát képező, a sarokban elhelyezkedő műanyag kerti székre és a kezembe nyom egy kólát nyomokban, de vodkát annál nagyobb mennyiségben tartalmazó poharat. – Húzóra! – teszi hozzá, inkább magának címezve az utasítást, ugyanis, amint, körülbelül tíz másodperc alatt eltünteti a saját poharának tartalmát, kitépi a kezemből az enyémet is (amelyből mindeddig egy kortyot sikerült csak elfogyasztanom) és kimagasló fizikai erőnlétről tanúságot téve az ágy felé taszigál. – Bébi, brutális vagy, azt hittem lerohad a tököm a várakozásban!

– *Rohadt volna le az egész emberiség érdekében!* – szólal meg bennem egy némiképp neurotikus hang.

Egy ideje azt figyeltem meg, hogy akár az alkotmánybíróság döntéseihez, az én gondolataimhoz is (vagy leginkább azok hiányához) különvélemények és / vagy párhuzamos indoklások kapcsolódnak. Mivel nyolcszáztizenhárom szerint teljességgel normális dolog az, ha az ember konferencia-beszélgetést folytat saját magával, nem nyugtalankodom túl sokat az új fenoménon, annak ellenére, hogy úgy vélem, egy konferencián a vendégek kizárólag meghívásos úton vesznek részt, míg az én képzeletbeli ismerősöm a legrandomabb pillanatokban tudatja velem a véleményét és rendszerint a legkevésbé szalonképes formában.

– Nekem is örülten hiányoztál – válaszolom végül Benjáminnak – akinek sikerült fél percen belül minden ruhadarabot eltávolítani rólam és jelenleg éppen egy flakon síkosítóval hadonászik.

– *Neked kellene élni, Rómeó, hogy csúszszanak a dolgok, hallottál már, bazmeg a csókolózásról?* – nyilatkoztatja ki a hang kevésbé rezignált stílusban.

Mivel Benjámint volt az életemben az első fiú, akinek csókja türkizkék volt és egyáltalán nem ajkak, nyelvek és nyál találkozásának érződött, hanem a kommunikáció minden erőfeszítést nélkülöző, magától értetődő formájának, nem bántam volna, ha az akciót megelőzendő, beiktatunk némi nyelvtornát is. De a sietséget ezúttal betudom a vízibiciklis első találkozásunk óta eltelt három hétnek és mivel a síkosító is teszi rendben a dolgát, elfeledkezem arról, hogy egyébként mennyire nem bízom azokban a férfiakban, akiknek egyenesági felmenői között sejteni vélek az eldugult vécékre specializálódott vízvezeték-szerelőt. Egyébként is, az a határozott meggyőződés, hogy amíg Benjámint karjai között vagyok (amelyeken a hasához hasonlóan diszkrétnek semmi esetre sem mondható módon dagadnak az izmok) és szabad kezem fekete-erdő hajába túr, felőlem akár amóbázhatunk vagy kinevetavégénezhethetünk is, én akkor is a földkerekség legszerencsésebb teremtményének érzem magam, természetesen a nőstény disznók mellett, amelyek állítólag akár húsz percig tartó orgazmust is képesek produkálni.

– ...Hát bébi, el kell, hogy mondjam neked... – terül el keresztben az ágyon kiláptított béka pózban pár perces előlnézeti majd rövid hátulnézeti ténykedést

végül záróakkordként egy kettőhúsba nyúlást rendkívül élethűen imitáló rángógörcsöt követően...

– ...*hogy egy nárcisztikus gennyláda vagy... – mondja a hang... – és, ha belém lenne építve egy gyorskereső, most azonnal prezentálnám is a világtörténelem legnagyobb gecijeinek listáját, amin bérelt helyed lenne, buzikám ...*

– ...Bébi, énis... – suttogom, de Benjámint úgy tűnik a saját mondata közepén elaludt és már édesdeden horkol, így több, mint valószínű, hogy ma már nem lesz alkalmam a nőstény disznókkal versenyre kelni ...

– ...jóég ... *helló szekunder szégyenérzet ...*

– ...szeretlek ... – mondom már hangtalanul, inkább csak a nyelvemmel imitálva a szájpaddásomon a szó megképzését, mintha attól kevésbé lenne félelmetes, miközben hálórúha gyanánt felveszek egy kivágásokkal gazdagon díszített, igencsak szemrevaló, de kényelmes emberi viselésre teljességgel alkalmatlan csipke body-t (ha esetleg az éjszaka folyamán még további felvonások következnének) és bekuporodom arra a pár négyzetcentiméternyi paplanfelületre, ami Benjámint srégen széttárt karjai között megmaradt számomra az ágyon. Nagyon finoman, hogy fel ne ébredjen, a tenyeremre fektetem a csuklóját, amelyen a bőr a teste, itt-ott törzsi jeleket ábrázoló tetoválásokkal borított többi részétől eltérően nem ruganyos és selyemfényű, hanem leheletvékony és átlátszó, alatta pedig, akárcsak egy fantáziaváros térképén az utak, pulzálva rajzolódnak ki az erek. És ahogy a hüvelykujjpárnája alatt megképződött háromszög alakú mélyedésben kitapintom az ütőerét, miközben lopva gyönyörködöm a hollószárnypillákkal takart álomban fürdőző arcában, ösztönösen érzem, hogy számomra mostantól, ha tetszik, ha nem, ez a térkép jelöli majd ki a teret és ez a szívverés az időt...

Mivel nem érkezik a helyzet kapcsán sem külön vélemény, sem párhuzamos indoklás (amely gyanítom, hogy leginkább a teljes kiegészítés, mintsem a buzgó egyetértés jele a képzeletbeli barátom részéről), lehajtom a fejem az ágyra (az egyetlen párna már sajnos foglalt) és miközben továbbra is Benjámint szívverését hallgatom, figyelem, ahogyan a bejárati ajtó alatti résen először becsorog, majd feltartóztatathatatlanul hömpölyögni kezd valami színes, édes és ragadós, hogy kisvártatva már beborítsa a szoba padlóját, a függönytelen ablakokat, a műanyag kerti széket és végül az ágyat, benne minket is...

A wellness „lakosztályban” való tartózkodásom másnapjának reggelén arra ébredek, hogy Benjámint egy mérgező rovarokra szakosodott entomológus és egy harcikutya keverékének ábrázatával fölém meredve ácsorog úszónadrágban, sapkában és szemüvegben. Mint kiderült, végighorkoltam az éjszakát (*éjszaka mi a szarnak nem alszik ez a fasz? – így a hang*), ezért Benjámint álmosan lesz kénytelen abszolválni a napi edzését (*háromra egyperces néma csönd!*), sőt, reggelizni is egyedül kellett lemennie és elfogyasztania a tömémentelen mennyiségű libamáját, amitől megfájdult a hasa (*fordult volna fel!*).

– Akkor most jössz vagy mi? – csapkodja ököllel rendkívüli türelemről és önuralomról tanúságot téve a fürdőszoba ajtaját Benjámín, amely mögött már kemény harminc másodperce merészelek öltözködni.

– Brutális vagy, bébi – változik meg a hangja egycsapásra, amikor kijövök és keze olyan sebességgel landol a piros féltangás bikinialsó által szabadon hagyott bal farpofámon, akárcsak a televíziós műveltségi vetélkedőkben a tizenötmillió fődíjért versengő, énekből és testnevelésből felmentett bölcsészeké a válaszási szándékot jelző nyomógombon (azzal, hogy Benjámín esetében ez a párhuzam persze teljesen elvi jellegű). Miután további egy percet töltünk a fürdőszobában (én többnyire égnek álló lábakkal), kézenfogva, akárcsak egy igazi szerelmespár, megindulunk a wellness részleg felé, miközben fürdőköpenyünk aljának szegélye idillien libben a szszínű szállodai padlószőnyeg felett, gumipapucsunk klaffogása pedig derűsen visszhangzik a kihalt folyosókon.

– Hova-hova, bébi? – kiált utánam, amikor a kacsászatát elhagyva tovább sétálok. Kiderül, hogy a kizárólag kőgazdag nyugdíjasok által látogatott komplexumban ez az egyetlen hatvan celziusz fok alatti hőmérsékletű vízzel rendelkező facilitás (medencének ugyanis még jóindulattal sem nevezhető). Benjámín mégis egész délelőtt olyan megilletődött fejjel rója a hosszakat (amelyek inkább nevezhetők rövideknek, ugyanis körülbelül három karcsapás után kényszerfordulóra kerül a sor) mintha legalábbis valamely világárosban megrendezett olimpián versenyezne ezeröttszáz méteres férfi vegyesen az aranyéremért.

– El kell mennem vécére – mondom elhaló hangon, mikor úgy tűnik végzett a maratoni edzéssel és már egyébként is úgy érzem, hogy úszóhártya nőtt az ujjaim között.

– Nem mész te sehova – simul a hátam mögé, becsúsztatva az ujját a combjaim közé. – Nyugodtan belepisilhetsz a medencébe is, mit gondolsz a profi úszók nem így tolják? Szakmai ártalom – röhögi el magát, mikor érzi, hogy megmerevedik a testem – melleleg én is pont ezt csinálom most.

Azzal, miután telibe hugyozott, még belém is nyomja magát mindenféle átmenet nélkül (bébi, most tegyünk úgy, mintha mindketten a papucsokat bámulnánk, alul úgysem látszik semmi), teljesen figyelmen kívül hagyva a tény, hogy a víz tökéletesen hatékonyan funkcionál anti-síkosítóként. És bár képzeletbeli barátom hangja metálénekeseket megszégyenítő módon hörög bennem, valamint a mozdulatsor hatására lelki szemeim előtt önkéntelenül is annak a kamionnak a kipufogócsöve lebeg, amibe egyszer egy sündiszno beleerőszkolta magát (a kimenekítése több órába és egy kisebb szűrtseb kollekcióba került), mégis hajlamos vagyok Benjámín még eme gesztusát is a túlradó férfierő valamiféle különös megnyilvánulásaként értékelni, és mivel úgyszincs csodálatosabb, mint télen szerelmesnek lenni, megadom magam a helyzetnek, így miközben a nyakamat harapdálva csapkodja a csípőmet ütemesen a kőfalnak, ábrándosan figyelem, ahogy a közeli, nyuggerekkel telt medencékből, akár egy lehetetből szótt, méregdrága luxussal, fel-felkunkordik a pára az ég felé.

A megerőltető sport és egyéb tevékenységeket követően ismét idilli szerelmespárként hűsülünk a hotel wellnessrészlegének kamupálmái alatt kialakított oázis napozóágyain. Benjámint szétvetett tagokkal, elfolyva, én pedig a legmenőbb influenzazórákat is megszégyenítő fotópózban, behúzott hassal, a féltangás, piros bikini felsőrészből még éppen izléselesen kibuggyanó mellekkel, lábaimat diszkrétén, akár az uralkodó családok hölgytagjai, srégen egymás mellé fektetve. Közben persze a szemem, akár a sárkányölő griffmadaré, kíméletlenül pásztázza a terepet, hogy az esetlegesen kikandikáló szőrszálakat, beszakadt körömágyat, bőrkeményedést vagy egyéb rusnyaságokat még azelőtt kiszűrhessem, mielőtt Benjámint észreveszi. És épp, mikor győzedelmesen konstátálom, hogy a bal lábfejem középső ujján egy fél négyzetmilliméteres felületen lepattogzott a körömlakk, észreveszem, hogy Benjámint tekintete egészen másfelé kalandozik. Követem a pillantását és hirtelen eláll a lélegzetem, úgy, hogy kilapított sörösdobozzá préselődő mellemben, akár egy elborult horrorfantáziára hangszerelt metronóm, örült ritmusban kezd kalapálni a szívem...

– Mi van bébi, rángógörccshöz készülődsz? – kérdezi meglehetősen empátiakusan Benjámint.

– *Ha már tőled nem remegek meg, baszod...* – morogja a hang.

Én pedig, visszanyerve az eszméletemet, pont elkapom, ahogyan a srégen szemben elhelyezkedő napozóágyon fekvő, tökéletesen szabott, minden kényes testrésznél kiadósan dekoltált úszódresszt és ránézésre öt és fél centis talpú strandszandált viselő lány, hideg, szinte feketébe hajló hajzatát, akár a samponeklámok lassított felvételein, visszafordultában vízesésszerűen hátraveti. És már várom, hogy a csaj szabályos, kerek arcával, apró orrával, valamint a tekintetében egy pillanatra felvillanó kegyetlenséggel rám mosolyogjon, de ehelyett egy random, tepsiidomú női arcot látok buta, de kétségkívül szemrevaló vonásokkal, amint éppen Benjámint villantja mind az ezer (nálam sokkalta fehérebb) fogát.

– A vízimető váltótársam – jelenti be Benjámint olyan ünnepélyes arckifejezéssel, mintha legalábbis együtt találták volna fel a maghasadást, majd nemes egyszerűséggel odasétál a csajhoz.

– *Naná, hogy dugod az egyetlen hetven év alattit, te nyuggerszomorító...*

Én pedig abbéli megkönnyebbülésemben, hogy legalább észrevétlenül kiomonhatok a mosdóba és a lelepleződés veszélye nélkül korrigálhatom a lepattogzott körömlakkot, nem veszek tudomást sem arról a meglehetősen intim mozdulatról, amellyel a csaj Benjámint vállára a teszi a kezét beszéd közben, sem arról a tényről, hogy a barna hajú nők iránt érzett, irigységgel vegyes bizalmatlanságom immár szintet lépve bizarr főbiává alakult.

– Hát ez rendkívül izgalmas, aranyom – mormogja Olgika egykedvűen, szétcigizett bárénekesnő baritonján, leginkább magának, mintsem nekem, fel sem nézve az előtte tornyosuló papírhalomból, amelynek fedőlapján a „Puncelláris sötét titkai” felirat olvasható, majd hosszút szív a hüvelyk és mutatóujja

között billegő, füstszűrő nélküli cigarettából. Tekintve, hogy Olgika számára a vodka és a nyugtató kombinációja, szigorúan füstszűrő nélküli cigaretta kíséretében még a testi örömnél is nagyobb élvezeti faktort képvisel, mielőtt folytatom a Benjáminnal töltött hosszú hétvégéről szóló, illetően örömekre vonatkozó leírásokkal igencsak gazdagon tarkított élménybeszámolómat, hagyom, hogy leöblítse a slukkot egy korty itallal (az pedig csak idő kérdése, hogy az asztalon fekvő, nagyhasú üvegcséből mikor halássza ki remegő ujjával az első nyugtatót). Olgika egyébiránt a pszichiáterem.

Gyors fejszámolást követően rá kell, hogy jöjjenek a szomorú igazságra, mégpedig, hogy a húszas éveim elejére kis túlzással több pszichiátert fogyasztottam el, mint pasit. Közös munkánk során a dokik a legkülönfélébb képtelenségekkel rukkoltak elő életem traumáját magyarázandó, például, hogy szerelmes vagyok anyámba, apámba, nagyanyámba, az útépítő munkásba (ez utóbbiban történetesen még némi igazság is volt), de akadt olyan is, akinek rögeszméjévé vált, hogy az élet kiválasztott a szenvedésre és a jelet a homlokomról csak a mielőbbi halál tüntetheti el. Olgikára egy női magazinban bukkantam rá egy vele készült interjú hasábjain („pszichiáternek lenni olyan, mint kézimunkázni, tudni kell, mit és milyen erővel csavargassunk, hogy jó legyen...”). Noha rövid konzultációs időért cserébe aránytalanul sok pénzt kér el, mégis valami furcsa oknál fogva működik a párosunk, de az is lehet, csak feladtam a reményt, hogy a lélekbúvár ülések alkalmával valaha is elhangzik annál hasznosabb mondat, minthogy „hatvan milligrammos szerotonin lágykapszula napi egyszer”.

– És a beszélgetés, aranyom? – kérdezi Olgika továbbra is elmélyülten tanulmányozva az előtte elfekvőben lévő papírcsomót. A „Puncelláris sötét titkai” munkacímmel ellátott kéziratban állítása szerint már egy évtizede dolgozik, de tekintve a téma komplexitását, véleménye szerint még minimum további ugyanannyit fog igénybe venni a véglegesítés (amely elegendő indokot szolgáltat neki arra, hogy az üléseink alatt konstans jelleggel és teljes mértékben ignoráljon).

– *A beszélgetéshez rohadtul nem ártana, ha a partner ismerné a szó jelentését* ... – morogja a hang és van egy olyan sejtésem, hogy a komment nem csupán az idő egyetlen síkja tekintetében értelmezendő.

– Pompásan alakult – válaszolom és visszagondolok a Benjáminnal közös kényeztetésünk utolsó napján elköltött vacsorára, amikor is az első fél óra azzal telt, hogy egymás rágási, nyelési, ízlelési, emésztési és egyéb táplálkozásból eredő és/vagy azzal összefüggő, változatos audiovizuális kinyilatkoztatásait élvezhettük (illetve Benjámint mindeközben szemmel láthatólag a fekete lakk ceruzaszoknyámhoz passzintott lazacszínű blúzom kivágását is). Ezt egy rövid, körülbelül húsz másodperces, jobb kifejezés híján verbális interakció megvalósítására vonatkozó kísérlet követte a részemről:

„– *Bébi, megszoktad már itt? Vannak barátaid?*”

– *Mi vagy te, pszichomókus, hogy lelkizel nekem vacsora közben? Egyébként is, rühellem a kérdéseket.*

És mivel Benjámín nemcsak a kérdésekkel, de a kijelentésekkel sem ápol túl közeli barátságot (kivéve a „Bébi, brutális a segged” örökérvényű mondását), a vacsora további huszonkilenc perce is az első etaphoz kísértetiesen hasonló, meglehetősen interaktív módon, de csukott (illetve bizonyos rágósabb fogások esetében félig nyitott) szájú üzemmódban telt el.

– És a búcsú legalább könnyes volt? – kérdezi Olgika egykedvűen kornyadt, ondolált loknikkal gyéren fedett fejét ide-oda billegetve.

– *Még egy ilyen kérdés és neked lesz könnyes...* – méltatlankodik a hang.

Nekem pedig eszembe jut egy versrészlet, amit még a közutálatnak örvendő gimis irodalomtanárnőm olvasott fel valamikor a letűnt aranykorban és nekem valamilyen furcsa oknál fogva a mai napig (más sokkal lényegesebb dolgokat hatékonyan kiszorítva) megragadt az emlékezetemben,

*„Ünnepelt vándormutatványosok,
mindketten tudjuk kezdettől fogva,
mert egyszer vége van, a karnevál
azért oly káprázatos, s otromba,
protokollölés, elindulok,
visszanézni felesleges lenne,
kezemen hű szárnysegéd, kofferem,
valaki szíve mégis megszakad bennem”*

és amely szöveg, tartok tőle, nálam ékesszólóbban prezentálja a történeteket. Az elutazásom napján szervírozott utolsó reggelimet ugyanis a kínálóhelyiség egyik sarkában elhelyezett, magasteljesítményű gofrisütő berendezés mögött bujkálva, könnyek között töltöttem el, lopva gyönyörködve az átellenes étkezőteremben már a második kiló libamáját pusztá kézzel magába gyömöszölő Benjámínban, akinek aranyseplős arcát ezúttal sem árnyékolta be semmilyen, a maga kellemetlen keresetlenségével orvul támadó gondolat. Ehhez képest Benjámínról nem mondható el, hogy túlszofisztikálta volna a búcsúzást (azért remélem, bébi, nem murdálsz meg a visszaúton), sőt, meg mernék rá esküdni, hogy mielőtt kikanyarodtam volna a hotel parkolójából és a sarki trágyadomb mellett végleg szem elől veszítettem volna a létesítményt, az előző nap megismert (ezúttal mindenütt dekoltált úszódressz helyett mindenütt dekoltált nappali dresszben feszítő) vízimentő csajt láttam kilépni a lobbiajtón amint a kezét Benjámín vállára teszi (*persze, persze csak vigasztalta én meg a ferdefaszú kecskedémon vagyok...*).

– Milyen megható... – köhint Olgika diszkrét, hurutos stílusban – és mi a gólarány?

– Háááát – nyökögök – mert bár Olgikát ismerve ez a kérdés várható volt, most, amikor valóban nekem szegezi, annyira megilletődöm, hogy őszintén válaszolok és elmesélem, hogy a báros, erkélyes, zuhanyzós, szaunás (finn és

infra), törökfürdős, medencés (kültéri és beltéri), öltözős, mosdós (férfi és női), éttermes (asztal alatti és függöny mögötti), folyosói, liftes és egyéb egzotikus vagy kevésbé egzotikus helyszíneken megejtett quickie-k során nekem csak egyszer volt módomban a nösténydisznók élvezetével összemérni az enyémet és meg kell, hogy mondjam, csúfosan alulmaradtam.

– Áhhh! – csapja össze Olgika a kezét lelkendezve és gúvadt-táskás szemével egyenesen az enyémbé néz. És mint már annyiszor, megállapítom, hogy bár a felületes szemlélő azt hihetné, hogy a föld nevű bolygó Olgikánál kevesebb visszataszítóbb küllemű teremtményt hordoz a hátán, ezekben a szemekben mégis van valami olyasmi (*netán a teljes szétszúszottság vagy a szétpiált/cigizett/drogzott évtizedek diszkrét bája?*...), amelyet látva bárki megértheti, miért adják egymásnak az alulöltözött ifjú titánok Olgika rendelőjének kilincset... a hálószobából kifelé jöhet, leginkább akkor, amikor éppen valami különösképpen inkriminálót mondok magamról az épp aktuális terápiás ülésünk közben.

– Egy infantilis, nárcisztikus, megalomán szociopata! – hadonászik Olgika elragadtatottan. – Pont a zsánerem! Lennék csak húsz évvel fiatalabb ...

– *Van az hatvan is...*

– Kétségkívül fenomenális választás, aranyom... – folytatja, miután kissé lecsillapodott – ...mindaddig legalábbis, amíg a lábaid valahol a fejed fölött kalimpálnak. Egyébként egy megtermett lapátot érdemelne...

– *Na végre, hogy van vér az öreglány szikkadt pucájában...*

– De én szeretem – válaszolom eltökélten, összeharapott ajkakkal, pont úgy, ahogyan a kosztümös romantikus filmekben szokták a mindenre elszánt hősnők.

– Szeeeeelem?!!!! – csapja össze a kezét Olgika és remegő ujaival kihalássza az első rózsaszín pirulát az asztalon fekvő nagyhasú üvegből. – De ééédes!

– *Legszebb öröm a káröröm...*

– Elmondjam neked mi is az a szerelem?

– *Á, dehogy, ne fáradj, végül is azért fizetem a konzultációs díjat, hogy a gigantikus műbrokiról készült portrét nézegessem a mögötted lévő falon...*

– Cénegyvenhárom Háthatvanhat Entizenkettő Ótizenkettő Eskettő... – darálja, majd hosszút kortyol jókora kamuvizespoharából.

– *Ó, hát persze, mégsem hülyén halok meg!*

– Jójó, legnagyobb részben oxitocin, de van ott még dopamin, egy nagy adag endorfin, adrenalin és némi fenil-etil-amin is... – és egy slukk következik a füstszűrő nélküli cigiből.

– *Gyerünk öreglány, ne fogd vissza magad!*

– De én... – nyökögöm, miközben valóban a szemközti falon lévő gigantikus műbrokiról készült portrét tanulmányozom.

– Semmi de, a szerelem egy szmótyi és kész. Nincs tovább.

– Én még soha nem szerettem és nem is fogok mást így szeretni – válaszolom dacosan, egy pillanatra sem kiesve díjvárományos filmszerepemből.

– Ó, aranyom...

– Ó istenem...

– Ráérsz te még megállapodni. Hidd el nekem, minden virág akkor a legilatosabb, amikor már egy kicsit rothadásnak indult ...

– Akárcsak te a múlt század elején?

– Miért, aztán mi következik? – kérdezem őszinte érdeklődéssel.

– Hát, aranyom, én azt még szerencsére nem tudhatom... – pirul el kamaszosan Olgika – ... de úgy szól a fáma, hogy bár nem kellemes egy fonnyadt almába beleharapni, hétszentség, hogy abból lehet a legjobb pálinkát főzni! – kacsint rám, és nem tudom láttam-e már valaha valamit, ami ugyanabban a pillanatban ennyire visszataszító és imádnivaló lett volna.

– Na jó, touché...

És bár sem az almát, sem a pálinkát nem kedvelem túlzottan (igazából a sör mellett nehéz is labdába rúgni, kiváltképp, ha az a BBB, azaz belga-barna-búza sörszentháromsághoz tartozik), még mindig szívesebben értekeznek ezekről, mintsem, hogy felvegyem a telefont, amelynek másik végén, a képernyő tanúsága szerint a végbeles forma tanyázik, de pechemre rányomok a „hívás fogadása” és „kihangosítás” funkciókat egyszerre aktiváló gombra.

– Megszakítok veled minden kapcsolatot, mint perforált vakbél a bélrendszer többi traktusával – kántálja ünnepélyesen a végbeles forma a legnagyobb teljesítményű megafonokat is megszegényítő hangerővel (ezek szerint rohamosan súlyosodó halláskárosodásában semmiféle javulás nem következett be), egészen úgy, mintha eddig nem ez lett volna a helyzet. – Megismertem egy urológus medikát ... – sóhajt ábrándosan – ... akivel igazán sok közös van bennünk – és szerencsére ezen a ponton bontja is a vonalat, megkímélve az igazán gyomorforgató részletektől (*Béltükrözés reggeli kávé mellett? A széklet állagáról szóló többórás beszélgetések az ágyban? Esetleg rövid értekezés a végbélpolipokról ebéd-szünetben?*).

– És mi lesz, ha nem talállok mást? – teszem fel határozottan az (iméntieket is figyelembe véve) igencsak realiztikus kérdést, átnyergelve a kórista kékharisnyák magánéletéről szóló filmek hősnőinek szerepkörébe, mielőtt Olgika, aki nem tudni, hogy köhögő vagy röhögő görcsöt kapott időközben, kommentálhatná a hallottakat.

– Szerencséd?!

– Aranyom! – kotorászik remegő ujjával az asztalon, majd felmarkolja az öngyújtót. – Nyolcmilliárd ember él a bolygón (és egy csomó állat is, de ebbe most inkább ne menjünk bele) – kattintja fel a lángot – ... oké, ennek a fele nő... – gyújt rá a ki tudja hányadik cigarettára – ... de azért őket se írjuk le – jelenti ki, miközben rámfúj egy kisebb kemencényi füstöt. – A tizenhét év alattiak nem játszanak – köhög sípoló tüdővel. – Felfelé meg nincs korlát, egy pasinak még végelgyengülés közben is áll a farka. Amúgy pedig, aranyom – néz rám jelentőségteljesen – nincs az az ótvar bűdös szar,

amire ne gyülnének a legyek... – és akár egy zenekari darab záró tételét vezénylő karmester, egyik kezében a cigarettával, a másikban a kamuvizespohárral (amelynek tartalmát az imént húzóra küldte le) diadalittasan hadonászik, a háttérben a műbrokit ábrázoló festménnyel.

– *Hát, az egyszer biztos, hogy nincs is nálad autentikusabb szakértője ennek a tárgykörnek...*

– Öhm... igyekszem megfogadni a remek tanácsot – makogok ... de van itt még valami más is – és szemlesütve Olgika kezébe nyomom a nőgyógyászati leletemet, amit az ülés kezdete óta markolásztam, így az mostanra már egyszerre izzadt és gyűrött. Ennek ellenére Olgika minden létező irányba fittyedő arca úgy ragyog fel az olvasottak nyomán, mintha legalábbis valami ritka díjat nyertem volna el és nem húsz különböző nemibetegséget.

– Tizenkét férfitől származó óndóállomány! – csapja össze a kezét és remegő ujjával kihalássza a második rózsaszín pirulát is az asztalon fekvő, nagyhasú üvegből, kísérőnek egy nagyot kortyolva a kamuvizespohárból. – Volt már pár páciensem, akivel kapcsolatban elmondható, hogy a közös munkánk szépen meghozta az eredményét, na de ehhez semmi sem fogható – lobogtatja lelken-dezve a szégyenteljes iratot...

– Dehát fogalmam sincs kik ezek... – mentegetőzőm.

– Annál jobb! – rikkantja elragadtatva.

– *Szerintem itt adjuk fel...*

Én pedig a képzeletbeli barátom tanácsát megfogadva témát váltok és mielőtt még Olgika az izgalomtól sztrókot kaphatna, elmesélem, hogy egy ideje különösen érzékenyen reagálok a hosszú, sötétbarna hajú lányok látványára (amely hírt Olgika cinkos félmosollyal fogad), valamint, hogy pár hete kéretlen hangokat hallok (amely hír hallatán a képzeletbeli barátom olyan cirádás monológot prezentál, amelyet bármely jó, vagy akár kevésbé jó érzésű televíziós csatorna is egy az egyben kisípolna még az éjszakai műsorsávban is).

– Nos, aranyom – gyújt rá Olgika egy újabb cigarettára – szerintem ezek a dolgok összefüggenek...

– *Nem mondom?!!!*

– ...de sajnos lejárt az időnk, így attól tartok, erről legközelebb értekezünk majd – és megkönnyebbült sóhajtás, valamint tíz-tizenöt slukk kíséretében hátradől viharvert, rózsaszín plüss karosszékében, ami félreérthetetlen jelzése annak, hogy már az sem érdekelné, ha maga az ördög költözött volna belém.

– Édeskéim, valaki kihozná a receptes tömbömet? – kurjantja el magát diszkrét bárénekesnő baritonján.

– Persze mami – masírozik ki a hálósobából egy alulöltözött fiú, akinél dögösebbet még nem láttam (legalábbis a gimi felső tagozatán semmiképp sem) és átnyújta Olgikának a receptkönyvét (ezzel nyomban beindítva a pavlovi reflexem). Majd pár másodperc múlva megérkezik egy másik, az elsőre megszólalásig hasonló félisten is.

– Nincs mit csodálkozni aranyom – heherészik Olgika, amikor észreveszi, hogy a padlót karcolja az állam – én már öreg vagyok ahhoz, hogy megtanuljam hogyan kell a receptet feltölteni abba a fellegbe vagy mibe.

– Felhő...

– Mutatkozzatok be szépen Izabella néninek! – gügyögi, gúvadt-táskás szemeit ellágyulva a fiúkra meresztve.

– Sziasztok – rebegem levegő után kapkodva, miután a két adonisz, Szentpikulai Ivó és Iván, diszkrétan kezetcsókolnak (*na te sem használod a szappant egy hónapig*).

– A napokban fogadtam őket örökbe – csilingeli Olgika – két tizenkilenc évessel, tudod aranyom, már csak a móka van, nem igaz, édeském? – kacsint, édeskék pedig böszén bólogatnak.

– *Nem tudom, de inkább nem is akarom elképzelni...*

– Ezt pedig el ne felejtjük... és egyik reszketeg kezével maga elég veszi a recepttömböt, a másikkal pedig felmarkol egy tollat (ami az ő esetében igencsak ritkán látott mozdulatsor, ugyanis ilyenkor le kell tennie mind a cigarettát mind a kamuvizespoharat).

– ...na lássuk csak... szóval... hatvan milligrammos szerotonin lágykapszula napi. hát... öhm... háromszor!

